

[Ole Bernt Henriksen]

de, og at der kan være adskillige løsninger. Jeg vil gerne uddybe min bemærkning om, at det er ikke nok at sige, at tvivl skal komme miljøet til gode, en lille smule, da fru Dorte Bennedsen var så venlig at spørge mig, med, at man altid må sige: På hvilken måde? Hvis jeg må bruge et billede eller en metafor, kan man sige, at hvis en patient er syg, ville det være en tåbelig læge, der sagde, at tvivl om behandlingen skal komme patienten til gode. Hvis dette blev det overordnede i den medicinske behandling, tror jeg, en ganske overordentlig stor del af patienterne ville omkomme på grund af lægens ildhu for dem. Det var dette og ikke andet, der lå i mine bemærkninger.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Jeg forstår på hr. Ole Bernt Henriksens sidste bemærkninger, at han er ganske enig med Socialdemokratiet i, at man bør klart give udtryk for, hvorledes tvivlen skal komme til gode, og på hvilken måde den skal komme til gode. Det er præcis det, vi efterlyser hos miljøministeren, ikke blot som redegørelsen er, en oplæsning af en række eventuelle tiltag, men en klar påvisning af, på hvilken måde det er, at vi løser dette her problem.

(Kort bemærkning).

Ole Bernt Henriksen (KF):

Da både fru Dorte Bennedsen og jeg er fornuftige mennesker, forholdsvis, i hvert fald den ene af os, håber jeg, at dette kan blive sidste replik.

Det, jeg taler om, er, at tvivlen måske nok skal komme miljøet til gode, men hvordan er der nok ikke nogen der ved, for så var der en hel del af disse problemer, vi havde løst for længe siden. Jeg er lidt bange for tomme slagord i den type diskussioner.

Leif Hermann (SF):

Jeg skal nok komme med nogle sarkastiske bemærkninger om konsensuskonferencer senere, men indledningsvis tage fat på det manuskript, som jeg har skrevet.

Nu er det ikke nogen ny sag, når det har drejet sig om landbrugssektoren, at Vandmiljøfonden altid har stået for det, man kunne sige var

en udsættelse. Historien går faktisk helt tilbage til 1987, da en radikal miljøordfører og Venstres politiske ordfører udskød NPO-forligets krav om afslutning af landbrugets miljøinvesteringer inden den 1. januar 1990. For god ordens skyld skal jeg tilføje, at NPO-forliget også blev indgået sammen med Det Radikale Venstre.

Nu står vi endelig med regeringens egen overordentlig velskrevne bekræftelse på, at de krav, der i 1987 blev stillet til landbruget, ikke vil være i stand til at nå de mål, der blev opstillet – hverken i dag, i 1993 eller i år 2000, for nu at citere miljøministeren. At den samlede regering og dermed formentlig også alle regeringspartierne er nået til denne erkendelse, skal vi ikke kritisere, og vi skal heller ikke kritisere landbruget for, at man ikke kan nå de mål med de krav, der er stillet. De har været uegnede til at fremme målsætningerne.

I mellemtiden er situationen unægtelig ikke blevet lettere. Den udvikling, der med regeringens landbrugsforlig med Fremskridtspartiet er igangsat, er en udvikling efter vores opfattelse væk fra det bæredygtige.

Stik imod ministeren mener vi i Socialistisk Folkeparti, at den forventede strukturudvikling, hvor produktionen koncentrerer sig på stadig større specialiserede brug, i afgørende grad forringer mulighederne for at sikre erhvervet en balance med den natur, der er erhvervets egen forudsætning. Det skal selvfølgelig ikke tages som udtryk for, at Socialistisk Folkeparti tror, at små brug i sig selv er miljøvenligere, men brug med varierede afgrødetyper og dyrehold modvirker i det mindste monokulturens forarmning af naturen.

Det er da godt, at ministeren ikke lader fem og syv være lige og blot forlænger fristen for at nå de opstillede mål. Regeringens indrømmelse af den fejlslagne landbrugsmiljøpolitik må tolkes som et tegn på, at den nu er ved at få øje på nogle grundlæggende skavanker, der hidrører såvel fra EF's landbrugspolitik som fra egen slaphed i dialogen med landbruget. Denne erkendelse er vigtig og en grundforudsætning for at komme videre. Den er imidlertid langt fra tilstrækkelig.

Landbrugserhvervet må også entydigt vedkende sig, at udviklingen går i den forkerte retning, og det kniber det noget med, selv om tonerne fra landbrugets top har tydeligere og flere nuancer end tidligere. Ikke desto mindre